

Ambassador College

KORRESPONDANCEKURSUS

Et internationalt kursus i bibelsk forståelse

What Is Death?

LESSON 5

What OUR STUDENTS SAY

"I am a student enrolled in the Ambassador College Correspondence Course. As an instructor in the United States Army, and a writer of programmed instructional texts, I have yet to come upon a course as unique, interesting, and well planned. Your method of letting the students go to the original 'source book', the Bible, and answer the questions themselves is fabulously effective. I have received the first 4 lessons of your course, and want to thank you with the sincerest of appreciation for making available this fine course."

— Stanley S., Colonial Heights, Virginia

"I have to agree with you when you always say that one should open the Bible to every scripture mentioned to prove whether it is true. I even used several translations for some scriptures because I could not believe that the Bible said the exact opposite from what I had learned, and come to believe. I also have to admit that I don't know of another correspondence course which covers the Bible so thoroughly. My prayer and wishes are that many more will come to the knowledge of the truth through the study of your correspondence course."

— Student, Bayreuth, Germany

"Thank you for all the literature you have sent me. It has been a real blessing. I am enjoying your Bible study course so much. I, like many people, have much unfounded tradition to cast aside, but I am willing to learn what *God's Word* has to say. I thank God that there still are men willing to preach *His Word* instead of man's tradition and man's ideas of what they want to hear."

— Mrs. E. W., Kirksville, Missouri

"The material covered thus far in your correspondence course has been beyond any of my remotest expectations. First, let me say I have spent 20 years in study and Bible research. Being as honest as I know how, my knowledge leaves much to be desired. As a minister in one of our larger denominations, I often teach classes of Biblical studies. However, I have read, and I might add, enjoyed your booklets and your much-up-to-date magazines, *The PLAIN TRUTH* and *TOMORROW'S WORLD*. Occasionally I pick up and am able to listen to your radio broadcasts. They are always inspiring."

— Patrick O., Jackson, Tennessee

Ambassador College CORRESPONDENCE COURSE

LESSON 5

An international course of Biblical understanding published by the Worldwide Church of God in cooperation with Ambassador College, 300 West Green St., Pasadena, California 91123. ©1977 Worldwide Church of God for the entire contents of this publication. All rights reserved.

Editor-in-Chief: HERBERT W. ARMSTRONG

Editorial Coordinator: Brian W. Knowles

Managing Editor: Richard H. Sedliacik

Associate Editor: John R. Schroeder

Contributing Editor: Ronald B. Nelson

Art Director: Greg Smith

Copy Editors: Joseph Cavallo, Peter Moore

Graphics: Ron Grove

Circulation Manager: Richard Rice

YOUR ENROLLMENT has been paid by the voluntary contributions of our students and co-workers. Bulk copies for distribution not given or sold.

ADDRESS COMMUNICATIONS to the Editor at the nearest address below:

United States: P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 5, D.F.

Colombia: Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1, D.E.

United Kingdom, Europe: P.O. Box 111, St. Albans, Herts., AL2 3TR England

Rhodesia: P.O. Box U.A.30, Union Ave., Salisbury

South Africa: P.O. Box 1060, Johannesburg, Republic of South Africa 2000

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya and the rest of East and Central Africa: P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius and other Indian Ocean Isles: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

Nigeria: P.M.B. 1006, Ikeja, Lagos State, Nigeria

Australia, India, Sri Lanka and Southeast Asia: G.P.O. Box 345, Sydney NSW 2001, Australia

New Zealand and Pacific Isles: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

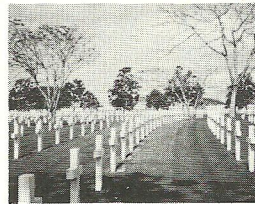
The Philippines: P.O. Box 2603, Manila 2801

West Indies: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Switzerland: Case Postale 10, 91, rue de la Servette, CH-1211, Geneva 7

Scandinavia: Box 2513 Solli, Oslo 2, Norway

BE SURE TO NOTIFY the Correspondence Course Department immediately of any change in your address. Please include your *old* mailing label and your new address.

About Our Cover . . .

Is the grave really the end of it all? Or does life continue at some other unspecified location? Theologians and scientists offer traditionally vague answers, or else assume it is impossible to know. Even though it has become fashionable to claim there are no absolutes, this lesson gives the absolute, concrete *truth* — from the Bible! Here are the answers to the agonizing questions about death which have puzzled mankind for millennia.

Ambassador College Photo

HVAD ER I GRUNDEN MENNESKET?

Er mennesket en udødelig sjæl i et fysisk legeme? Er døden adskillelsen af legeme og sjæl? Hvad sker der VIRKELIG med et menneske når det dør? Disse spørgsmål har menneskeheden spekuleret på i tusinder af år. Studér de overraskende SVAR i denne afslørende lektion!

DØDEN er en *realitet!*
Selv om mange helst vil skubbe det fra sig for at undgå at tænke over det, er døden en *realitet*. Den er en uundgåelig følge af at være i live!

Religiøse mennesker forestiller sig ofte døden som det uundgåelige endelige styrt ind i det ukendte — ind i den „næste verden” med dens himmel, helvede eller skærsild.

Hvad er det vi kalder *liv* og *DØD*? Er det ikke ved at være på tide at vi finder ud af hvad mennesket virkelig ER og hvilket håb — om overhovedet noget — der er om et liv efter døden?

Har vi en udødelig sjæl? 5

Oldtidens filosoffer udbredte den lære at mennesket dybest set er en udødelig, åndelig „sjæl” i et midlertidigt kødeligt legeme — og at det *virkelige* menneske ikke er legemet, men en usynlig, ulegemlig „udødelig sjæl” som tænker, hører og ser og som lever videre i evig bevidsthed.

Ifølge spekulationer i oldtiden forlader sjælen legemet ved døden og begiver sig til ukendte regioner, muligvis paradis eller et sted hvor den bliver straffet. Legemet ender, som det ganske rigtigt konstateredes, i graven.

Nogle af østens filosoffer forestillede sig at de bortgængnes sjæle efter døden overføres til andre legemer, og lever som dyr, fugle, slanger, ja endda træer og myg — eller måske som mennesker. Denne lære, der kaldes „sjælevandring” eller „reinkarnation,” er igen ved at blive populær.

Men hvad er grundlaget for sådanne opfattelser? Kommer de fra bibelsk åbenbaring? Hvor *kom* de egentlig fra? Hvorfra fik de bekendende kristne kirker deres nuværende lære om sjælens udødelighed?

Overvej denne uforbeholdne udtalelse i *Jewish Encyclopædia*: „Den opfattelse at sjælen fortsætter sin eksistens efter legemets opløsning” — efter døden — „er et spørgsmål om filosofisk eller teologisk *spekulation* snarere end om ganske almindelig tro, og findes følgelig *intetsteds* i *Den hellige Skrift*” (artiklen „Immor-

tality of the Soul,” vor fremhævning overalt i denne lektion).

2 En arv fra den før-kristne verden

Samme artikel fortsætter: „Troen på sjælens udødelighed kom til jøderne gennem kontakt med græsk tænkning og hovedsagelig med filosofen Platon, som var denne idées vigtigste forkæmper. Platon fik sine ideer fra de orfiske og eleusinske mysterier der var en mærkelig blanding af babyloniske og ægyptiske opfattelser.”

Læren om sjælens udødelighed kom ifølge dette ansete leksikon fra den før-kristne verdens græske filosoffer der modtog den fra det heden-ske Ægypten og Babylon!

Bemærk hvad Herodot, den berømte græske historiker som levede i det femte århundrede før Kristus, indrømmede: „Ægypterne . . . ere også *de første, der have fremsat den lære, at menneskets sjæl er udødelig . . .* Denne lære have nogle af hellenerne optaget, som om den var deres egen, nogle før, andre senere” (*Euterpe*, kap. 123).

Det var grækeren Sokrates der rejste til Ægypten og rådførte sig med ægypterne om denne lære. Efter at være kommet tilbage til Grækenland videregav han sine synspunkter til Platon, hans berømteste elev. Sammenlign kirkernes nutidige lære med hvad Platon skrev i sin bog, *Phaidon*:

„Sjælen, hvis uadskillelige egenskab er liv, vil aldrig bøje sig for livets modsætning, døden. Således indser man at sjælen er udødelig, og hvis udødelig, da uforgængelig . . . Tror vi at der findes noget sådant som døden? Afgjort. Og er dette andet end adskillelsen af sjæl og legeme? Og at dø er at opnå denne adskillelse, hvor sjælen eksisterer selvstændigt og adskilt fra legemet, og legemet er adskilt fra sjælen. Det er døden . . . Døden er blot adskillelsen af sjæl og legeme.”

Dette lyder næsten som det, kirkerne normalt lærer, gør det ikke?

De har sikkert lært at denne doktrin var

fuldstændig kristen. Og De har utvivlsomt antaget at den kommer direkte fra Bibelen — men det gør den ikke, som De selv kan se.

Efter Platon kom Aristoteles der videreførte teorien. Derpå populariserede digteren Virgil (70-19 f.Kr.) den overalt i den romerske verden.

Men hvordan blev en sådan opfattelse til en fundamental læresætning for størstedelen af dem der kalder sig kristne?

3 Senere kaldet „kristen“

Indførelsen af denne populære overtro i kirkerne var en gradvis proces der varede århundreder. De tidlige „kirkefædre“ stod splittede angående dette emne. Så sent som 160 e.Kr. skrev Justinus, filosofen der nu bekendte sig til kristendommen:

„Men vor Jesus Kristus som blev korsfæstet, som døde, og som er opfaret til himmelen, hersker; og gennem det som af apostlene blev offentliggjort i Hans navn blandt alle folkeslag tilbydes der glæde for dem som *forventer* den udødelighed Han *lovede*“ (*Ante-Nicene Fathers*, bd. I, s. 176). Mange af de tidlige katolikker var faktisk klar over at de ikke allerede havde udødelighed. Det var noget de endnu *forventede* at modtage.

Origenes, en tidlig katolsk lærer i Alexandria i Ægypten, knyttede Platons spekulationer sammen med visse dele af Bibelen og kaldte sin filosofi *ny-platonismen*. Her er hvad Origenes skrev omkring 200 e.Kr.: „Sjæle er udødelige, ligesom Gud selv er evig og udødelig“! Han hævdede åbent at han var en sand „platoniker der troede på sjælens udødelighed“ (*Ante-Nicene Fathers*, bd. IV, s. 314, 402).

En anden indflydelsesrig lærer der levede ved slutningen af det andet århundrede var Tertulian fra det fönikiske Nordafrika. Han skrev: „For visse ting ved vi af naturen: sjælens udødelighed hævdes for eksempel af mange . . . Jeg kan derfor benytte mig af Platons anskuelse idet han erklærer: „ENHVER SJÆL ER UDØDELIG““ (*ibid.*, bd. III, s. 547).

Og således medvirkede disse indflydelsesrige mænds personlige meninger til at udforme hele den bekendende kristne verdens tænkning.

Men så sent som på Konstantins tid fordømte nogle få katolske skribenter og lærere forandringen af dogmet fra Kristi lære til Platons. Her er Arnobius' modforestillinger mod dem der lod sig „rive med af den urimelige påstand at sjæle er udødelige . . . Vil I aflægge jeres sædvanlige arrogance, o mennesker, der påkalder Gud som jeres fader, og hævder at I er udødelige ligesom Han?“ (*ibid.*, bd. VI, s. 440.)

Efter kejser Konstantin — der tvang hele Romerriget til at acceptere én og samme tro — „helliggjorde“ Augustin (en skribent af nord-

afrikansk afstamning) læren om sjælens udødelighed i sin bog *De civitate Dei* (Om Guds Stat). Senere fremstod andre skribenter som under indflydelse af Platon, Aristoteles og Virgil dominerede vestens „kristne“ teologiske filosofi i begyndelsen af middelalderen.

Thomas Aquinas (1225-1274), den italienske skolastiker og teolog, stemplede permanent læren om sjælens udødelighed på den bekendende kristne verden. Halvtreds år senere skrev Dante Alighieri det overmåde berømte digt, *Den guddommelige komedie*, i hvilket han for den brede befolkning beskrev sin fantasifulde opfattelse af helvede, skærsild og paradys — der lige siden er blevet accepteret i vide kredse.

Ikke alene blev denne lære til et religiøst dogme i middelalderen, men enhver som forkastede den blev stemplet som kætter!

4 Til sidst gennemtvunget med magt

Umiddelbart før reformationen udstedtes dette dekret ved Lateran-konciliet i 1513:

„Da nogle med hensyn til den fornuftige sjæls natur har vovet at påstå at den er dødelig, for-dømmer vi og erklærer som fortabt, med det hellige konciliums samtykke, alle dem der påstår at den intellektuelle sjæl er dødelig, idet sjælen ifølge pave Clemens Vs kanon, er . . . udødelig . . . og vi dekretorer at alle der tilslutter sig lignende fejlagtige påstande må undgås og straffes som *kættre*.“

Det betød at enhver der udbredte sandheden skulle overgives til myndighederne for at blive straffet. Og straffen var i reglen hård!

5 Det oprindelige protestantiske synspunkt

Under reformationen forsøgte visse tidlige protestanter at slippe af med læren om sjælens udødelighed. Martin Luther erklærede at Bibelen ikke lærte at sjælen var udødelig (*Defense*, paragraf 27). „Luther mente at sjælen døde sammen med legemet og at Gud i tiden herefter ville oprejse dem begge“ (*Historical View*, s. 344).

Hvor forskellige Luthers første læresætninger var fra vore dages protestantiske doktriner! Her er Luthers egne ord, som han udtrykte sig omkring år 1522:

„Det er efter min mening sandsynligt at de døde med kun meget få undtagelser sover i fuldstændig ubevidsthed indtil dommens dag . . . Med hvilken autoritet kan man sige at de dodes sjæle ikke sover . . . på samme måde som de levende i dyb søvn tilbringer tidsrummet fra de lægger sig om aftenen til de står op om morgenen?“ (Fra Michelets *Life of Luther*, Bohns udgave, s. 133.)

Luthers oprindelige lære har altid sat protestantiske teologer i forlegenhed — mænd der siden har genoptaget de gamle ægypteres og grækernes lære.

William Tyndale, der trykte det første Ny Testamente på engelsk og som var en af reformatorerne, skrev: „Ved at henvise bortgåede sjæle til himmelen, helvede eller skærsilden, tilintetgør man de argumenter hvormed Kristus og Paulus beviser opstandelsen . . . Den sande tro påviser opstandelsen; de hedenske filosoffer der benægter denne, hævder at sjælene lever for evigt . . . Hvis sjælene er i himmelen, sig mig da hvilket formål der er med opstandelsen?”

Et interessant spørgsmål — ikke sandt?

De protestantiske reformatorer fandt at folk var uvillige til at forandre trossætninger. Gradvis gav reformatorerne selv efter for den populære tradition — en tradition der har sine rødder i

hedensk filosofi og spekulation! De fleste kirkegængere i dag tror da på læren om sjælens udødelighed, fordi de uden at stille spørgsmål simpelt hen har accepteret de spekulationer der er blevet overleveret dem fra oldtidens hedenske filosoffer!

Apostlen Paulus skrev om netop denne form for spekulation: „Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig *visdom* og tomt bedrag, som støtter sig på *menneskers overlevering* og verdens *magter*,” — fundamentale begreber — „ikke på Kristus” (Kol. 2,8).

Bibelen er, som vi snart skal se, IKKE kilden til den udbredte tro på sjælens udødelighed. Hvor overraskende det end kan synes for nogle, lærer Bibelen klart at mennesket er dødeligt — fysisk — kødeligt — af støvet. Og når det dør, bliver det igen til støv. Lad os slå op i Bibelen og BEVISE hvad den virkelig siger!

LEKTION 5

1 Har videnskaben svaret?

Er mennesket en udødelig sjæl i et fysisk legeme? Hvad siger videnskaben om dette?

Absolut *intet* som støtter en sådan anskuelse!

Videnskaben kan simpelt hen *ikke påvise* eksistensen af en udødelig sjæl. Videnskaben beskæftiger sig kun med *fysiske*, materielle substanser og deres adfærd — fysisk stof og energi. Den moderne videnskab er *begrænset* til udelukkende at beskæftige sig med det FYSISKE, det der har vægt og størrelse og som kan opfattes af de fem sanser.

Det åndelige ligger fuldstændig uden for den fysiske videnskabs område og kan derfor ikke underkastes den „videnskabelige metode.” Videnskaben kan ikke *måle* — og kan derfor ikke afsløre — liv adskilt fra stof. Og derfor er alt hvad mennesket kan vide (når vi ser bort fra guddommelig åbenbaring) materielt. Men hvad videnskaben har konstateret kan ikke desto mindre hjælpe os umådeligt til at forstå menneskets *opbygning*.

Videnskaben har opdaget at alt levende stof i dets simpleste form er protoplasma — en substans der udgør cellernes „levende stof” hos både planter og dyr, såvel som hos mennesker.

Dette vides også med sikkerhed: at individer der døde på operationsbordet og som hurtigt blev genoplivet ved direkte hjertemassage eller andre metoder, absolut intet huskede om den tid der var gået! De kom ikke et eller andet sted hen! De var ganske enkelt uden *bevidsthed* og vågnede blot op på operationsbordet som fra en dyb søvn. Men da hjernevæv nedbrydes meget hurtigt, mister patienten en del af sin evne til at

ræsonnere, tænke og huske hvis for mange minutter hengår.

Disse fakta synes afgjort at tyde på at en „udødelig sjæl,” hvis en sådan findes, er fuldstændig ude af stand til at tænke, huske eller ræsonnere *uden for* legemet!

Videnskaben fortæller os derfor at den intet bevis har for en „udødelig sjæl” i mennesket. Selv hvad folk der midlertidigt „dør” på operationsbordet oplever, giver intet vidnesbyrd om en udødelig sjæl.

Hvor kan vi da finde pålideligt vidnesbyrd for det ene eller det andet synspunkt?

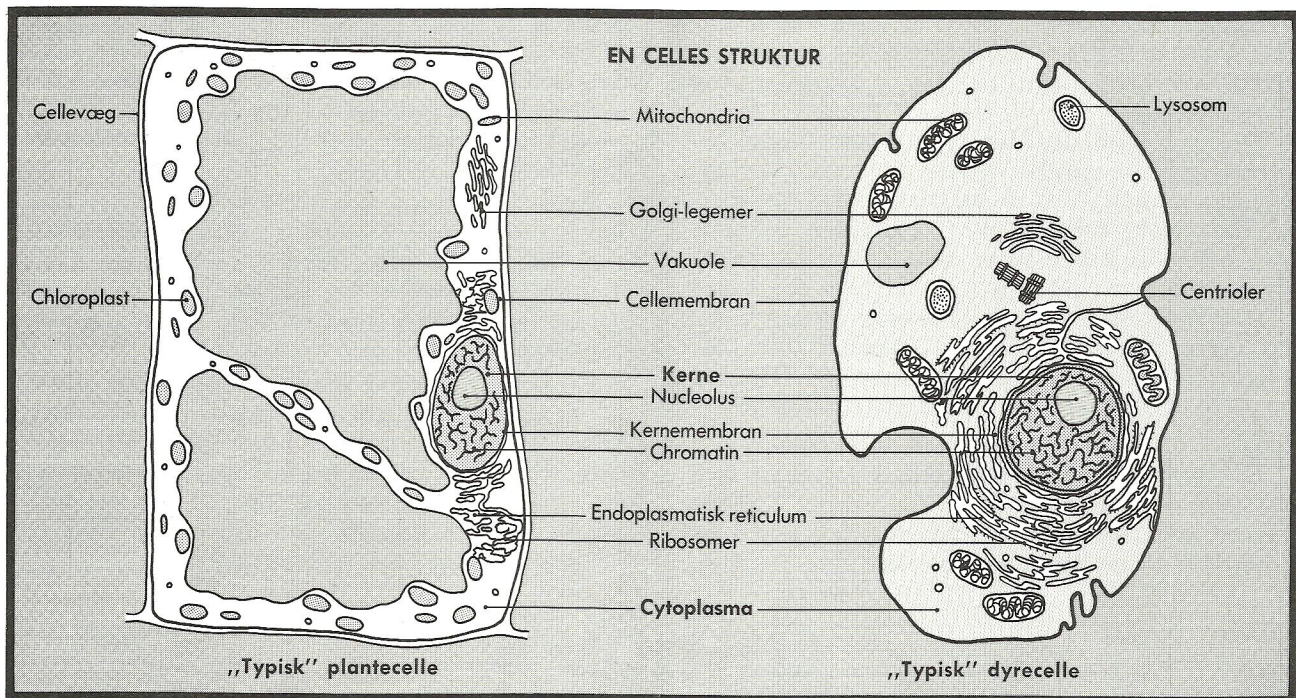
2 Hvad ER mennesket?

Bibelen er GRUNDLAGET for viden. I Bibelen har Gud Skaberen åbenbaret megen viden som det helt ligger uden for menneskets evne at opdage — indbefattet viden om og forståelse af hvad mennesket *er*, såvel som hvad det *er bestemt for*.

Lad os ikke bygge på formodninger. Lad os slå op i Bibelen for at se hvad mennesket egentlig er.

1. Hvad sagde Jesus Kristus at mennesket består af? Johannes 3,6, første del. Og er alt hvad der er „født af *ånden*,” af en *helt anden* sammensætning? Samme vers.

KOMMENTAR: Mennesket består af kød — af protoplasma. Jesus siger klart at hvis man er født af (og derfor består af) kød, kan man ikke også på samme tid være født af (bestå af) ånd. Man må være det ene eller det andet! Så dette vers alene er et kraftigt vidnesbyrd om at mennesket ikke er en udødelig, åndelig „sjæl” i et dødeligt legeme.

2. Var apostlen Paulus en udødelig sjæl iklædt et legeme af kød — eller omtalte han sig selv og *sit kød* som ét og det samme? Rom. 7,18.

KOMMENTAR: Paulus skelnede ikke mellem sig selv og sit kød i dette vers. Han antydede at det var et og det samme. (Vi skal se på nogle af Paulus' andre udtalelser senere.) Selv om disse vers ikke afgørende beviser at mennesket ingen udødelig sjæl har, burde de dog hjælpe os med at se det umulige i at en sådan findes!

Lad os for at finde ud af om mennesket har en udødelig sjæl, gå tilbage til skabelsen — til det tidspunkt hvor det første menneske blev dannet — for at se nøjagtigt hvad der skete.

3 Menneskets skabelse

Gud skabte det første menneske. Og Han fortæller os hvad Han skabte det af, så at der ikke kan være tvivl om hvad vi er. Her er beretningen som den åbenbares i Bibelen:

1. Hvad dannede Gud mennesket af? 1 Mos. 2,7. Bemærk at det var *mennesket* — ikke blot legemet — der blev dannet.

2. Var det *hele mennesket* — hele individet — der bestod af *støv*? 1 Mos. 3,19.

KOMMENTAR: Adam blev ganske klart dannet af *støv* — intet andet!

3. Hvad vil der til slut ske med mennesket? 1 Mos. 3,19, sidste del.

4. Efter at Gud havde dannet mennesket — skabt hver eneste af legemets celler — hvad gjorde Han da for at give det liv? 1 Mos. 2,7.

KOMMENTAR: Gud blæste luft — „livsånde”

Ambassador College

PLANTE- OG DYRECELLE — De fantastisk komplicerede og mikroskopiske celler består for størstedelen af protoplasma, alle planter og dyrs livsvigtige levende stof.

der indeholdt ilt — ind i menneskets lunger gennem dets næsebor, og mennesket begyndte at *leve!* Dette vers siger ikke at Gud blæste en udødelig sjæl ind i mennesket.

5. Er det den samme „livets ånde” der er i dyrene? 1 Mos. 7,21-22. Er det derfor livsånden, mennesker eller dyr *afskæres* fra når de drukner? Vers 23. Da er livskilden hos mennesker og dyr den samme, ikke sandt?

KOMMENTAR: Hvis „livsånden” overhovedet kunne betyde at mennesket har en udødelig sjæl, da har dyr, fugle og selv insekter — myg, lopper, moskitoer osv. også en!

4 Hvilken slags „sjæl”?

1. Efter at Gud havde blæst livsånde ind i Adams næsebor, hvad blev han da til? 1 Mos. 2,7, sidste del.

KOMMENTAR: Nogle oversættelser gengiver ordet „væsen” som „sjæl.” Mennesket *har* ikke en sjæl — mennesket *ER* en „sjæl”! Det oprindelige hebraiske ord for „sjæl” er *nepshesh*. Både *Young's Analytical Concordance* og *Strong's Exhaustive Concordance* definerer det som et „åndende væsen, dvs. et dyr.” I 1 Mosebog 1,21.24; 2,19; 9,10.12.15.16 og 3 Mosebog 11,46 oversættes det samme ord, *nepshesh*, på dansk som „væsen,” hvor der er tale om *dyr*.

Mennesket er altså et væsen; mennesket *er* en

SJÆL. Dyr er ligeledes væsener eller sjæle! Bemærk! Det samme ord, *nephesh*, oversættes som „de døde” eller „et lig” i 3 Mosebog 19,28; 21,1; 22,4; 4 Mosebog 5,2; 6,11 og 9,6.7.10. Denne „sjæl” er da blot dyrisk liv der er underlagt død og forrådnelse. Den er *ikke* udødelig!

Sjælen består af „agerjordens muld” — den er fysisk, ikke åndelig. Den består af stof. Når mennesket ånder er det en levende sjæl. Når mennesket holder op med at ånde bliver det til en ikke-levende eller *død* sjæl. Det er hvad Bibelen åbenbarer. Er De villig til at acceptere hvad Bibelen klart siger?

2. Kan „sjælen” dø? Ezek. 18,4.20. Hvis sjælen var udødelig — evig — kunne den da dø? Siges det rent ud at mennesket er „dødeligt”? Esaj. 51,12.

KOMMENTAR: Da mennesket er en sjæl, og sjælen er dødelig — da er mennesket dødeligt, underlagt døden. Derfor kalder Skriften menneskene „dødelige, jordiske mennesker.”

3. Var Adam underlagt døden? 1 Mos. 2,17, sidste del. Var det kun legemet der ville dø, eller var det hele det bevidste menneske — individet Adam — der ville dø?

4. Hvad sker der med *både* mennesker og dyr? Præd. 3,19. Er det fordi de alle er afhængige af den samme *midlertidige* livskilde — åndedrættet? Samme vers.

5. Går alle mennesker og dyr sammesteds hen når de dør? Præd. 3,20.

KOMMENTAR: Når et dyr dør er det dødt. Når mennesket dør er det ligeledes fuldstændigt dødt. Ja, dyr såvel som mennesker, alle vender tilbage til den muld de kom fra.

6. Hvilket spørgsmål stilles i Prædikerens 3,21?

KOMMENTAR: Snarere end at bevise sjælens udødelighed latterliggør Salomon med sit *spørgsmål* faktisk læren herom som den var udbredt og blev troet blandt hedningerne selv på hans tid. Derfor stiller han et spørgsmål som ingen hedning kan svare på.

Det hebraiske ord *ruach* der i dette vers oversættes „ånd,” kan også betyde vind eller ånde. Det oversættes 7 gange som „livsånde” i den autoriserede oversættelse. Tre eksempler er 1 Mos. 6,17; 7,15 og Klages. 4,20. Det oversættes også 47 gange som „vind.” Vi ser da at der er stor variation i betydningen af ordet *ruach* og at det kan anvendes på mange forskellige ting, der dog altid har *usynlighed* som fællesnævner. Det kan endda betyde ens „indstilling” såvel som ens „ånd,” og med ordet „hellig” foran betyder det Guds Helligånd.

Salomon spurgte derfor, siden døden er fælles for både mennesker og dyr: „Hvo ved, om menneskenes ånd stiger opad, og om dyrenes ånd farer nedad til jorden?”

Der er imidlertid, som vi snart skal se, en

uhyre forskel på mennesker og dyr — og denne forskel berører i høj grad det hebraiske ord *ruach*.

5 Hvad er menneskets LIV?

Mennesket ER et levende, åndende DØDELIGT væsen — en levende sjæl (*nephesh*) i hvis næsebor der er *luft*. Hvad sker der med den *luft* der kommer ind i vore lunger?

Når vi indånder, passerer luften gennem luft-røret ind i lungerne hvor den optages i små hulrum eller blærer der kaldes alveoler. Der absorberes luftens ilt som så indgår i blodkredsløbet. Idet blodet flyder gennem blodkarrene fra lungerne på vej tilbage til hjertet, og igen bliver pumpet ud overalt i legemet, bærer de røde blodlegemer ilt ud i hele kroppen til de enkelte celler. Hver af vore 60 billioner celler bruger ilt til at „forbrænde” føden for at frigøre den energi der behøves til at give organismen kraft og opretholde kropsvarmen. Menneskets liv afhænger klart af *blodet*, og blodet behøver *livsånden* for at opretholde legemets funktioner.

1. Findes menneskets og dyrenes liv ifølge Bibelen i blodet — eller i en udødelig sjæl? 3 Mos. 17,11.14. Bekræfter 5 Mosebog 12,23 dette?

KOMMENTAR: I disse vers oversættes det hebraiske ord *nephesh* med „liv.” *Nephesh* (eller sjælen) kan da henvise til det kødelige *menneske* såvel som til menneskets *liv* der afhænger af dets *blod*.

2. Ofrede Kristus sin „sjæl” som et skyldoffer — som en ofring for synd? Esaj. 53,10. Og hvordan gjorde Han det? Vers 12.

KOMMENTAR: Kristus overgav frivilligt sit legeme til korsfæstelse og lod sit livsblod (sin sjæl) udtømme!

Når åndedrættet ophører og mennesket ikke længere indtager livsånden, holder hjertet op med at slå og cirkulere blodet — mennesket dør. Men hvad sker der så?

6 Er der et liv efter døden?

1. Når et menneske dør — bliver *livløst* — har det da stadig en bevidst eksistens på grund af en udødelig sjæl i det? Præd. 9,5; Sal. 146,4.

KOMMENTAR: Da Bibelen klart fastslår at de døde *intet ved*, kan vi logisk slutte at mennesket *ikke* fødes med en udødelig sjæl der bevidst kan opfatte hvad der foregår omkring den efter døden!

2. Er de døde i stand til at prise Gud? Sal. 115,17. Men hvis de kristne har en udødelig sjæl, ville de da ikke prise Gud efter døden, taknemmelige over at være sammen med Ham i paradiset? Her har vi da yderligere bevis for at mennesket ikke har en udødelig sjæl.

3. Huskes Gud i døden? Sal. 6,6.

KOMMENTAR: Døden er det *modsatte* af livet.

Døden er livets OPHØR! Det er grunden til at de døde *intet* husker. Hvor klart!

4. Kan „sjælen” *tilintetgøres* ifølge Mattæus 10,28? Viste Jesus da ikke klart at sjælen ikke er udødelig? Lad os forstå nøjagtig hvad Jesus talte om.

KOMMENTAR: Selv om nogle benytter denne tekst til at underbygge deres tro på sjælnes udødelighed, siger den klart at sjælen er noget der kan *ødelægges* i helvede! Således kan denne „sjæl,” hvad end den er, IKKE være udødelig!

Det græske ord der her oversættes „sjæl” er *psuche*. Det henviser til det samme som det hebraiske ord *nephesh*, der simpelt hen betyder *liv, eksistens*.

I Mattæus 10,28 brugte Kristus åbenbart dette ord for at betegne „liv” som mennesket *ikke* kan ødelægge — men som Gud kan. Hvad liv kan der her være tale om? Åbenbart det liv som Gud *genopretter* ved en opstandelse!

Mennesker kan ikke „ødelægge” det liv som Gud i et nu fornyr. Men GUD kan tilintetgøre det — *for bestandig* — ved at kaste det opstandne menneske i „ildsøen,” for aldrig mere at genopstå!

Lukas gør dette skriftsted klarere: „Men jeg vil vise jer, hvem I skal frygte for: frygt for ham, som EFTER at have taget livet har magt til at kaste i helvede . . .” (Lukas 12,5). Gud har ikke alene magt til at tage vort nuværende fysiske liv, men også til at lade os genopstå og — hvis vi har vist os ulydige og uforbederlige — til at kaste os i ildsøen hvorfra der INGEN fremtidig opstandelse er! (Åbenb. 20,14-15; 21,8.)

Enhver sand kristen ved at selv om man kan berøve ham hans fysiske liv, kan intet menneske nogen sinde fratage ham *håbet* om evigt liv.

7 Er mennesket blot et dyr?

Da mennesket ikke har nogen udødelig sjæl, betyder det så at det blot er et dyr — i live i dag og borte i morgen? Slet ikke!

Hvad er det som gør mennesket forskelligt fra dyrene? Lad os forstå den forbløffende sandhed!

1. Blev dyrene skabt i Guds billede — eller blev de skabt hver efter deres *egen* art? 1 Mos. 1,21.24.25. Men blev mennesket skabt i GUDS „billede” og „lighed”? 1 Mos. 1,26-27. Skulle mennesket herske over alle andre skabninger? Vers 26.

KOMMENTAR: De hebraiske ord i 1 Mosebog 1,26-27 åbenbarer Guds store plan og endelige hensigt med menneskeheden! Da Gud formede Adam af støvet blev han formet i Guds egen „lighed” — i Hans ydre form og skikkelse. Gud formede ikke nogen anden skabning som en nøjagtig kopi af sig selv. Denne enestående form og skikkelse blev *alene givet mennesket!*

Bemærk igen at Gud sagde: „Lad os gøre mennesker i vort *billede* . . .” Den hebraiske tekst antyder her mere end blot Guds ydre form og skikkelse, Hans lighed — langt mere. „Billede” henviser til *sind* og *karakter!* Det var Guds hensigt at mennesket — som Han gav evnen til at tænke og ræsonnere — skulle udvikle selve GUDS *sind* og *karakter!*

Ethvert dyr er blevet skabt med en hjerne der passer til den bestemte dyreart. Men dyrene har ikke det SINDETS og KARAKTERENS potentielle som Gud gav mennesket. Aldrig blev noget dyr givet evnen til at tænke og ræsonnere!

Det er denne SÆRLIGE EGENSKAB, BESIDDELSEN AF SIND OG KARAKTER, der adskiller mennesker og dyr!

Dyrene kan ikke ræsonnere, de er ikke sig selv *bevidst*. Dyrenes handlinger følger *instinktive* mønstre når de søger efter føde, bygger rede, formerer sig og spreder sig til andre egne. Gud har så at sige „programmeret” deres hjerne med ganske bestemte *instinktive* evner og anlæg. Således bygger bævere dæmninger, fugle bygger reder, osv. Disse anlæg *nedarves* — de er ikke et resultat af logiske erkendelsesprocesser.

For eksempel trækker tusinder af fugle sydpå hvert år som vinteren nærmer sig på den nordlige halvkugle. De standser ikke op for at „ræsonnere” hvorfor de gør det, de spørger ikke sig selv om de burde, de lægger ikke en „rejseplan” for turen. På et givet signal — ligesom et vækkeurs forud indstillede ringen — forlader de deres sommer-opholdssted i nord og rejser tusinder af kilometer sydpå. Videnskabsmændene forstår ikke fuldt ud hvorfor — de iagttager blot hvordan dette *dyreinstinkt* virker.

Hver fugleart bygger sin særlige rede, lever af sin særlige føde, og trækker ad sin særlige rute på sit særlige tidspunkt til sit særlige sted. Men fuglene planlægger ingen af disse handlinger. Det er blot en evne, en tilbøjelighed, et *instinkt* som den almægtige Gud indbyggede i dem ved skabelsen.

Men mennesket er helt anderledes. Det er i stand til at opfatte og udtænke forskellige måder hvorpå én og samme ting kan gøres. Mennesket kan ræsonnere på grundlag af erhvervet kundskab og viden; det kan drage slutninger og træffe afgørelser, bestemme sig til at handle efter en udtænkt plan.

Hvert menneske bygger sit hus anderledes, spiser anderledes — fører et helt andet liv — end alle andre mennesker. Det menneske der ønsker at forandre sit liv *kan* gøre det! Mennesket er ikke underlagt det instinktive. Det styres ikke af et forud bestemt vanemønster, som dyrene.

Mennesket kan *vælge* — det har viljens frihed. Det kan fastsætte normer for opførelse og udøve selvdisciplin. Mennesket kan udtænke nye ideer,

det kan vurdere videnskabelig viden fordi det er givet et INTELLEKT *i lighed med det Gud har*. Mennesket kan udtænke, planlægge, og virkeliggøre sine planer fordi det har fået en del af Guds egen skabende kraft!

Mennesket alene kan spekulere over begreber som: „*Hvorfor blev jeg født? Hvad er livet egentlig? Og døden? Hvad er formålet med menneskets eksistens?*” Mennesket, i modsætning til dyrene, ikke alene „ved” hvordan visse ting skal gøres, det er *klar over* at det besidder „viden.” Det er sig sin „viden” bevidst. Mennesket er *selvbevidst*, klar over dets egen eksistens som et enestående væsen.

Sind og karakter er egenskaber der gør mennesket til Guds ENESTÅENDE fysiske skabelse. Gud deler nogle af sine egenskaber med mennesket, og forventer at det udvikler sig i lighed med HANS *fuldkomme sind og hellige karakter!*

8 Hvad gør menneskets hjerne enestående?

Mange dyr har fysisk set en hjerne der er lige så stor som menneskets, ja ofte endda større og med lignende kompleksitet — men ingen af dem har intelligens, logisk sans, selvbevidsthed eller skaberevne.

Hvad bibringer den menneskelige hjerne disse enestående egenskaber?

Og hvad vil Gud benytte sig af ved opstandelsen for at *ganske* hvert individ, eftersom en fuldstændig opløsning af det fysiske legeme og hjernen finder sted efter døden?

1. Da mennesket ingen udødelig sjæl har i sig, der sætter det i stand til at leve videre uden for legemet efter døden (husk på at mennesket er en DØDELIG sjæl), taler Bibelen så andetsteds om „menneskets ånd”? Job 32,8; Zak. 12,1; 1 Kor. 2,9-14. Bemærk især vers 11. *Skelnes* der klart mellem denne „menneskets ånd” og Guds Helligånd? 1 Kor. 2,11.

KOMMENTAR: Denne ånd *er ikke mennesket* — den er noget der findes *I* mennesket. I forbindelse med menneskets fysiske hjerne danner den MENNESKESINDET. Den bibringer mennesket dets *enestående* intellekt og personlighed — evnen til at tænke fornuftigt og træffe selvstændige beslutninger. Den bibringer os evnen til at lære matematik, sprog og enhver form for filosofisk viden.

Men det er det hele. Den ånd der er *I* mennesket har i sig selv ingen bevidsthed. Den er *ikke* en „udødelig sjæl.” Og den er *ikke* „mennesket.”

På grund af denne åndelige bestanddel i mennesket benyttes ordet „ånd” ofte i Bibelen i betydningen menneskets *sind*, intelligens, indstilling. For at holde begreberne menneskets

ånd og Guds Ånd som er Helligånden, adskilt fra det vi forstår ved fysisk ånde, er der videre i teksten i Jobs Bog gjort brug af to forskellige hebraiske ord — *ruach* der betyder ånd og *neshamah* med betydningen ånde (Job 33,4; 34,14).

2. Når et menneske dør, er det da denne fuldstændig ikke-bevidste „menneskets ånd” der vender tilbage til Gud som gav den? Præd. 12,7.

KOMMENTAR: Menneskets ånd bibringer mennesket og den menneskelige hjerne langt mere end blot evnen til at tænke og ræsonnere. Den danner en åndelig „form” af hele individet og fastholder endda et menneskes hukommelse, viden og karakter. Og når mennesket dør er det denne åndelige „indspilning” der vender tilbage til Gud og „arkiveres” til det tidspunkt, hvor Gud ved en opstandelse „gengiver” den liv og bevidsthed som den identisk samme personlighed.

Hvorfor har De ikke hørt denne sandhed før? Simpelt hen fordi hele verden er blevet FORFØRT!

3. Kan menneskesindet, der kun besidder menneskets ånd, forstå det som hører Gud til? 1 Kor. 2,11. Hvad må mennesket *desuden* have for det kan fatte åndeligt åbenbaret viden? Samme vers.

KOMMENTAR: Åndelige ting kan ikke ses med øjet, høres med øret, føles med hænderne. Menneskesindet, der kun kan modtage viden gennem disse fysiske sanser, kan aldrig virkelig fatte åndelige begreber og principper uden Guds Helligånd. De største hjerner — videnskabens og filosofiens store mænd — kan da heller ikke med deres naturlige menneskesind opnå forståelse af ÅNDELIGE sandheder.

Lige så sikkert som intet dyr med sin hjerne kan fatte eller forstå *menneskelige* ting, således kan heller intet menneske begribe åndelige ting på det guddommelige plan, *medmindre* det først har modtaget Guds Helligånd! (Mere om Helligåndens funktion og hvordan man kan modtage den, i en kommende lektion.)

9 „Kæmpeløgnens” oprindelse

Sandheden om „menneskets ånd” er af så stor betydning at Satan for længe siden forsøgte at forvrænge, fordreje og pervertere den. Satan forblindede menneskene og fik dem til at tro på hans „kæmpeløgn” så langt tilbage som på Adams og Evas tid.

I Edens have førte Satan Eva bag lyset. Læg mærke til hvad der skete:

1. Hvad sagde Satan til Eva? 1 Mos. 3,4.

KOMMENTAR: Her var *oprindelsen* til læren om „sjælens udødelighed” som forkyndes i dag! Satan fortalte Eva at hun skulle „ingenlunde dø” — at hun med andre ord havde en „udøde-

lig sjæl" der ville leve evigt. Eva slugte denne løgn råt!

2. Har Satan forført *hele* verden? Abenb. 12,9.

KOMMENTAR: Djævelen har forført hele verden på så godt som ethvert område der har med Guds sandhed at gøre! Og i dag tror bogstavelig talt hele verden på en eller anden variant af denne ældgamle „kæmpeløgn." Millioner er blevet forledt til at tro på reinkarnation eller sjælevandring som følge af denne falske lære om en udødelig sjæl.

Satan har forført hele verden med en FORFALSKET lære — en lære der fordrejer sandheden om „menneskets ånd." Ved hjælp af sin snedige forfalskning har Satan berøvet MILLIONER af mennesker sandheden om „menneskets ånd," og om behovet for en opstandelse fra de døde!

10 Kun GUD er udødelig!

Vi har klart set at Bibelen ikke lærer os at sjælen er udødelig. Men hvad *siger* Bibelen da om udødelighed?

1. Hvem alene har udødelighed i sig, ifølge 1 Timoteus 6,15-16?

2. Er Gud også uforkrænkelig? 1 Tim. 1,17.

3. Slå nu op på 1 Korinterbrev 15,53 og 54. Står der her at mennesket allerede er udødeligt? Hvad må mennesket *iføre sig*? Vers 53. Hvornår bliver mennesket „iført" udødelighed? Vers 52. Vil dette ske på opstandelsens dag? 1 Tess. 4,16.

4. Hvem bragte menneskeheden viden om hvordan de kan modtage evigt liv og udødelighed (uforkrænkelighed)? 2 Tim. 1,10. Viser dette vers ikke klart at udødelighed *ikke* er noget mennesket *allerede* har? Er evangeliet da ikke også de gode nyheder om hvordan vi kan *opnå* udødelighed? Samme vers.

5. Er udødelighed noget vi må *søge* at opnå? Rom. 2,7. Er evigt liv en *gave* der gives dem der *søger* udødelighed? Samme vers og Rom. 6,23.

6. Levede David videre som en udødelig sjæl efter sin død? Ap. G. 2,29.34. Vil David, Israels konge, blive *oprejst* fra de døde? Jer. 30,9.

11 Hvorfor en opstandelse?

Hvis mennesket var en udødelig sjæl i et fysisk legeme — og hvis legemets død befriede sjælen — da ville der intet behov være for en opstandelse til evigt liv. Mennesket ville blot fortsætte med at leve efter døden. Men selve det faktum at Bibelen lærer os om opstandelsen fra de døde er *yderligere bevis* for at mennesket ikke har nogen udødelig sjæl!

1. Hvis Kristus ikke var opstået fra de døde, ville troen på et fremtidigt liv efter en opstandelse da være forgæves? 1 Kor. 15,14-17. Er de

døde i graven gået *fortabt* for evigt, hvis der ingen opstandelse er? Vers 18.

2. Men advarede Kristus selv om at de der forhærdet sig — de der ikke omvender sig — *vil* omkomme? Johannes 3,16 og Lukas 13,3.5. Hvis mennesket var en udødelig sjæl, kunne det da „omkomme"?

3. Hvem vil *høre* Guds søns røst ved opstandelsen? Johannes 5,25. Skal de da „opstå"? 1 Tess. 4,16.

KOMMENTAR: De døde kan ikke „høre" medmindre de først bliver *bragt tilbage* til *LIVET!* De døde skildres overalt i Bibelen som dem der er *hensøvet* og som i graven venter på opstandelsens dag. Bemærk Jesu ord da Han beskrev Marias og Martas broder Lazarus' død:

„Lazarus, vor ven, er *sovet ind*; men jeg drager hen for at vække ham af søvne.' Da sagde disciplene til Ham: ‚Herre! er han sovet ind, så kommer han sig.' Men Jesus *havde talt om hans død*; de andre mente, at han talte om søvnens hvile. Så sagde da Jesus rent ud til dem: ‚Lazarus er død' " (Johannes 11,11-14.)

Døden skildres som en søvn. Døden er ligesom søvnen, en tilstand hvori man ingen bevidsthed har og hvoraf man skal „vækkes"! Bemærk skriftens klare vidnesbyrd:

„Og mange af dem, der *sover* under mulde, skal *vågne* . . ." (Dan. 12,2). „Og gravene åbnede sig, og mange af de *hensøvede* helliges legemer *opstod* . . ." (Matt. 27,52). „Når dine dage er omme," sagde Gud til David, „og du *hviler* hos dine fædre . . ." (2 Sam. 7,12).

Døden beskrives som en *søvn* utallige gange i Bibelen hvor der henvises til Israels og Judas konger! „Så lagde David sig til *hvile* hos sine fædre . . ." (1 Kong. 2,10). Bemærk at der ikke siges at „legemet sov mens sjælen var bevidst." Der står klart: „David" lagde sig til hvile. Det var den bevidste person der „faldt i søvn" i døden!

I de følgende vers bruges samme udtryk til at beskrive døden. Slå op på hvert af dem og forvis Dem selv om at døden sammenlignes med en søvn: 1 Kong. 11,21.43; 14,20.31; 15,8.24; 16,6.28; 22,40.50; 2 Kong. 8,24; 10,35; 13,9.13; 14,16.22.29; 15,7.22.38; 16,20; 20,21; 21,18; 24,6; 2 Krøn. 9,31; 12,16; 14,1; 16,13; 21,1; 26,2; 27,9; 28,27; 32,33; 33,20.

Her har vi da *afgørende vidnesbyrd* om at de døde ikke er bevidste — at de ikke har nogen bevidst „udødelig sjæl"!

12 Bestemt til at BLIVE ånd

1. Job spurgte engang: „Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?" Hvad var Jobs svar på hans eget spørgsmål? Job 14,14, overs. af 1871. Hvad var den afløsning, Job talte om, og *hvornår* vil den finde sted? 1 Kor. 15,51-53.

2. Hvordan vil Job, David og alle de andre i opstandelsen være? Vil de være ligesom Gud? Sal. 17,15. Er Gud *ånd*? Johannes 4,24. Vil de derfor til den tid bestå af *ånd*? 1 Kor. 15,42-49. Sammenlign dette med 1 Johannes 3,2.

3. Hvorfor måtte Adam og Eva *ikke* spise af frugten af „livets [det evige livs] træ” efter at de havde syndet? 1 Mos. 3,22-24, især sidste del af vers 22.

KOMMENTAR: Adam og Eva kunne til slut have opnået evigt liv og være blevet til *ånd* ved at spise af frugten af „livets træ.” Dette viser klart at Adam og Eva ikke havde udødelighed *i sig!*

„Livets træ” symboliserede Helligånden — vejen til evigt liv. Adam blev skabt ufuldstændig. Han blev skabt med et behov for Guds Helligånd for at kunne leve evigt. Hvis Adam havde spist af frugten af dette træ, i stedet for af det forbudne træ, ville han have modtaget Helligånden (selve Guds liv) og levet evindeligt!

Adam måtte imidlertid vælge om han ville modtage Helligåndens gave. Han *valgte* ved u lydighed mod Gud, *ikke* at modtage Helligånden (1 Tim. 2,14, første del) og blev følgelig afskåret fra adgang til livets træ! Her har vi endnu et bevis for at *intet menneske* har evigt liv iboende i sig.

Hvornår forventede Paulus at være sammen med Kristus?

Nogle af dem der tror at de kristne har en udødelig sjæl bruger Filipperne 1,23-24 som bevis. Men modbeviser disse vers alle de klare skriftsteder vi har studeret? Lad os forstå hvad Paulus mente.

1. Ønskede Paulus at være sammen med Kristus? Fil. 1,23.

KOMMENTAR: Alle kristne burde have samme ønske. Men siger dette vers *hvornår* Paulus ville være sammen med Kristus? Aldeles ikke! Men folk forsøger at *tillægge* dette vers en bestemt mening! Læg mærke til *hvornår* Paulus forventede at være sammen med Kristus.

2. Forventede Paulus at modtage noget af Kristus når han mødte Ham? 2 Tim. 4,6-8. Og hvornår vil det ske — når Jesus vender tilbage og alle de hellige *opstår*? Vers 8. Bemærk ordene „*på hin dag*.”

3. Når Kristus *vender tilbage*, har Han da sin belønning med sig? Esaj. 40,10; Åbenb. 22,12. Hvornår skal alle (både døde og levende) kristne „*møde Herren*”? 1 Tess. 4,16-17.

KOMMENTAR: De døde i graven er ubevidste; de ved intet om tiden der hengår. Næste øjeblik i deres bevidsthed bliver opstandelsen! Derfor skrev Paulus i 2 Korinterbrev 5,9-10: „Derfor sætter vi også vor ære i [mens vi endnu lever], hvad enten vi er hjemme [i live i kødet] eller

ikke hjemme [døde og begravede], at være ham til behag.”

Hvornår?

Vers 10 fortæller os det — ved dommen, når Kristus vender tilbage! Det var på det tidspunkt at Paulus forventede at modtage lønnen for sit arbejde og være sammen med Kristus. Gud vil dømme os ved Kristi genkomst (2 Tim. 4,1) — ved opstandelsen fra de døde — den ærefrygt-indgydende begivenhed som enhver sand kristen ser frem til med iver!

„Legeme, sjæl og ånd”

Der er også dem der hævder at mennesket består af „legeme, sjæl og ånd.” Men hvilken af de to — sjælen eller ånden — der er udødelig, synes de aldrig selv at være helt sikre på! Lad os forstå dette udtryk.

1. Hvad åbenbarer Bibelen om „legeme, sjæl og ånd”? 1 Tess. 5,23. Beviser dette vers egentlig „sjælens udødelighed”? Selvfølgelig ikke! Det strider ikke imod de *klare* vers vi allerede har studeret (Johannes 10,35).

KOMMENTAR: Paulus henviste her til menneskets *SIND* da han brugte ordet „ånd.” Og til dets *FYSISKE LIV* da han brugte ordet „sjæl.” Og til *KØDET* da han brugte ordet „legeme.”

Hvad er der i vejen med at hele ens *sind*, ens *liv* og ens *legeme* bevares udadledigt — skånet for syndens løn — i forventningen om Kristi komme? Intet! (Se også 2 Kor. 7,1.) Enhver burde med iver stræbe efter dette!

Hvor Bibelen dog er klar og ligetil. Mennesker er *DØDELIGE*, forgængelige — organisk stof med midlertidigt liv. De har intet evigt liv iboende i sig — ingen „udødelig sjæl”! De er fysiske, kødelige væsener som er bestemt til at dø — vende tilbage til støvet og forblive der — medmindre den Almægtige griber ind.

Men Gud har sendt sin Søn for at gøre det muligt for os at få udødelighedens og det evige livs *GAVE* ved *opstandelsen* fra de døde! Vil De kvalificere Dem til at modtage denne vidunderlige gave?

I en snart kommende lektion skal vi studere de herlige løfter og den store løn som Gud tilbyder hele menneskeheden.

Svar på prøven

1-D	5-B	9-B	13-R	17-F
2-A	6-D	10-B	14-R	18-E
3-C	7-C	11-R	15-U	19-J
4-B	8-A	12-R	16-C	20-I

Deres karakter

19-20 rigtige	udmærket
16-18 rigtige	fint
13-15 rigtige	nogenlunde

PRØV DERES HUKOMMELSE

Denne quiz er beregnet på at hjælpe Dem med at huske de vigtige fakta De har lært i denne lektion. Blot understreg eller sæt en cirkel om det korrekte svar. Når De er færdig med prøven, sammenhold da Deres valg med de korrekte svar på side 11, og giv Dem selv karakter.

1. Læren om sjælens udødelighed kom fra **A.** Det gamle Testamente. **B.** jødisk tradition. **C.** først og fremmest apostlen Paulus. **D.** hedenske ægyptiske og græske filosoffer.

2. „Døden er blot adskillelsen af sjæl og legeme“ er et citat fra **A.** Platon. **B.** Bibelen. **C.** Koranen. **D.** Søren Kierkegaard.

3. Videnskaben afslører **A.** at der findes en ulegemlig sjæl i mennesket. **B.** at åndelige ting er en myte. **C.** intet som helst om den åndelige verden. **D.** at sjælen er i stand til at tænke uafhængigt af legemet.

4. Gud skabte mennesket **A.** af støv og ånd. **B.** af agerjordens muld. **C.** med en „udødelig sjæl“ i sig. **D.** ikke underlagt død og forrådnelse.

5. „Livsånden“ **A.** var ikke det element som gav Adam liv og holdt ham i live. **B.** er også nødvendig for at holde dyr i live. **C.** var en udødelig sjæl som Gud gav Adam. **D.** var ikke det eneste Gud åndede ind i det første menneske.

6. Bibelen siger IKKE: **A.** mennesket blev et levende væsen. **B.** dyr og mennesker går alle samme sted hen ved døden. **C.** som mennesket dør, dør også dyrene. **D.** sjælen kan ikke dø.

7. Ordet „ånd“ i Bibelen **A.** henviser ofte til sjælen. **B.** betyder altid Helligånden eller englene. **C.** kan undertiden henise til et menneskes sind, indstilling eller karakter. **D.** bruges aldrig hvor en bedre oversættelse ville have været „ånde.“

8. Bibelen nævner **A.** døde sjæle. **B.** udødelige sjæle. **C.** åndelige sjæle. **D.** usynlige sjæle.

9. I Bibelen beskrives døden i overført betydning som en søvn fordi **A.** de døde aldrig vil vågne op. **B.** de døde er midlertidigt bevidstløse. **C.** legemet hviler mens det er adskilt fra sjælen. **D.** helvede er som en ond drøm eller et mareridt.

10. Udtrykket „ånd og sjæl og legeme“ **A.** be-

viser at noget i mennesket er udødeligt og for evigt bevidst. **B.** betyder *sind, liv og kød*. **C.** er i virkeligheden et overflødig udtryk. **D.** findes ikke i Bibelen.

RIGTIGT ELLER URIGTIGT

11. Det hebraiske ord *nephesh* der ofte oversættes som „sjæl“, oversættes også som „væsen“, hvor det henviser til dyr. **R U**

12. Bibelen taler ganske rigtigt om „menneskets ånd“, men denne ånd er ikke en udødelig sjæl der bevidst lever videre efter døden. **R U**

13. Det hebraiske ord *ruach* (i Det gamle Testamente) kan betyde både luft og vind, såvel som usynlig ånd. **R U**

14. Mennesket er ifølge Bibelen ikke udødeligt, men dødeligt. **R U**

15. Der er intet behov for en opstandelse, fordi mennesket fortsætter med at leve for evigt som en udødelig sjæl. **R U**

SAMMENLIGN

Forbind hvert udsagn i venstre kolonne med det i sammenhængen korrekte udtryk i kolonnen til højre.

16. De døde	A. En udødelig sjæl
	B. Priser Gud
17. Alt køds liv	C. Uden bevidsthed
	D. Udødelig
18. Kristi „sjæl“	E. Udtømtes
	F. I blodet
19. Det enestående ved mennesket	G. Ikke virkelig døde
	H. Evigt død
	I. Evigt liv
20. Guds gave	J. Menneskets ånd